

1. OKUMA METNİ (ANA METİN)

Keldi esin esneyü,
Kadka tükel ösneyü,
Kirdi bodun kasnayu,
Kara bulıt kökreşür.

Ördi bulıt inraşu,
Aktı akın münreşü,
Kaldı bodun tanlaşu,
Kökrer takı manraşur.

(...)

Kuydı bulut yağmurın,
Kerip tutar ak torın,
Kırka kodtı ol karın,
Akin akar enreşür.

Kar büz kamug erüşdi,
Taglar suvı akışdı,
Kökşin bulıt örüşdi,
Kayguk bolup ügrişür.

Alın töpü yaşardı,
Orut otın yaşurdi,
Kölnin suvın köşerdi,
Sıgır buka münreşür.

Yılkı yazın itlinür,
Otlap anın etlenür,
Begler semüz atlanur,
Sevnüp ügür ısırışur.

GÜNÜMÜZ TÜRKÇESİYLE

Eserek geldi rüzgâr,
Tıpkı tipiye benzer,
Titreşip kapanır halklar,
Kara bulut kükreşir.

Çıktı bulut gürleyerek,
Aktı seller şarlayarak,
Kalakaldı halk şaşırarak,
Şimşek çakar, gök gürleşir.

(...)

Döktü bulut yağmurunu,
Gerip tutuyor ak torunu,
Kırlara bıraktı karını,
Seller akar, şarıldaşır.

Karlar buzlar hep eridi,
Dağların suyu yürüdü,
Mavi bulutlar belirdi,
Kayıklar gibi kımıldaşır.

Yamaç tepe yeşerdi,
Kuru otları aşırđı,
Göl sularını taşırdı,
Sığır boğa böğrüşür.

Yılkı baharda düzelir,
Otları yiyip semiz olur,
Beyler semiz atlar bulur,
Sevinip sürü, ısırışır.

Koşuk

İslamiyet Öncesi
Dönem'de toylarda
(şenlik, ziyafet) veya
kazanılan savaş
sonrasında yapılan
eğlencelerde ozan,
kam, baksı adı verilen
halk şairlerince kopuz
eşliğinde söylenen;
genellikle aşk, doğa ve
yigütlük konularını işleyen
şiiirlerdir.